

Minnesord vid teologie doktorn Peter Fjellstedts jordfästning i Upsala domk...

Torén, Carl-Axel,

8 Ea

National Library
of Sweden

MINNESORD

VID

TEOLOGIE DOKTORN

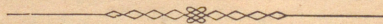
PETER FJELLSTEDTS

JORDFÄSTNING

I UPSALA DOMKYRKA D. 10 JAN. 1881

AF

C. A. TORÉN.

Säljes till förmån för Fjellstedtska skolan.

UPSALA 1881.

ESAIAS EDQUISTS BOKTRYCKERI.

Pris 25 öre.

MINKEBOD

PROLOGIS DOKTOR

PETER FJELLSTEDTS

JORDRÄSTNING

FRÅN A. DONNER I N. O. L. N. O.

C. A. TOREN

Hvar och en, som bekänner mig för människor, honom vill jag ock bekänna inför min Fader, som är i himmelen.

Dessa ord, hvilka Herren Jesus, enligt Math. 10: 32, först yttrade till sina närmaste lärjungar, gälla på det allvarligaste alla, som tro på honom och som för tid och evighet vilja tillhöra honom. De, hvilka i sina hjertan fått erfara hans förmåga att frälsa från synden och döden, de, hvilka derigenom att de i tron anammat honom, af honom fått makt att blifva Guds barn, dessa lyckliga människor kunna icke förtiga hvad de sett och hört hafva. Den personliga frälsningens minne och den nya födelsens medvetande lefver i deras hjertan och detta så mäktigt, att de måste på ett eller annat sätt vittna derom: de *måste* bekänna Jesum för andra människor. Det är ofta såsom en eld innesluten i deras innersta, en mäktig eld, som drifver dem till bekännelse af Herrans Jesu namn. Men bekännelsen af Jesus är icke blott ett *behof*: Herren framställer den i dessa ord såsom en den *viktigaste pligt*, hvilken de trogna ovilkorligen hafva att fullgöra. Ty han tillägger: *den*

mig vedersakar inför människor, honom skall jag ock vedersaka inför min Fader, som är i himmelen. Man kan af dessa ord på det klaraste finna, huru i allra högsta mening betydande denne Jesus måste vara. Hvilken stor profet har någonsin kunnat så binda all väsentlig framgång vid sin person, som Herren dock här gör! Den som bekänner frälsas, den som icke bekänner går förlorad. Här se vi, huru det är han, han ensam, som är räddningen, för det hela och för den enskilda, han och ingen annan. Utan honom förderivas vi, med honom bergas vi. Utan honom lide vi skeppsbrott, med honom segla vi in i den säkra hamnen. Det är således icke endast ett behof för en kristen att bekänna denne Frälsare, som gjort honom så mycket godt, det är äfven, rätt förstådt, det mest nödvändiga åliggande. Det är för en kristen både en mycket kär och en ytterst allvarsam och påträngande pligt. Vi, som känna Jesum, vi måste för människorna bekänna honom. Denna bekännelse har den arten, att den är *fri*. Såsom en stor flod af inre drift springer fram ur sin källa, så måste bekännandet af Herren Jesus gå ur det benådade syndarehjärtat. Denna bekännelse är *glad*: den är ju den lyckliga barnatrons frukt. Ingenting i världen får vara kärare, friskare, ovilkorligare än att bekänna Jesum. Den måste vara *beständig*. Den måste uppenbara sig, ej blott den klara dagen, utan ock den mulna, ej endast inför människor, som mottaga

den med beredvillighet, utan ock inför dem, som försmå och rata den, ja, med spotskaste hån, smädelse och våld tillbakavisa densamma. Bekännelsen af Jesu gerningar och kraftiga frälsarenamn måste ske äfven då, när det bjuder köttet mycket emot, då moln skocka sig rundt omkring oss, då det är förenadt med stor fara att bekänna honom. Så värd, så stor, så härlig är den person, som vi skole bekänna, så högviktig, så kostlig, så öfver alla ord och begrepp betydande är den frälsning, den salighet, den lycka, den fröjd, som han förvärfvat och förskaffar sina kära trogna.

Denna bekännelse kan afläggas af alla hans tillgifna vänner, väl i främsta rummet af dem, som han utkorat af denna världen till att vara egentliga redskap för utbredande af hans rike på jorden, men äfven af hvar och en, som vill i tron efterfölja honom. Den består ej blott i lärande och talande, utan jemväl i handlande. Man kan bekänna Jesus med alla sina företag, med sina steg, sina sträfvanden, vore de än de ringaste, ja, med alla sina gerningar. Denna bekännelse består ej i ord, utan i kraft. Den medför den allra härligaste påföljd, enligt dessa Herrans Jesu ord: *Hvar och en, som bekänner mig för människorna, honom vill jag bekänna för min Fader, som är i himmelen.* Den som ej blygts för det namn, som ännu en liten tid af världen förnekas, försummas, förbigås, missfirmas, den som ej skytt att

för vittnesbördets och rättfärdighetens skull blifva smäddad och utskämd af denna verden, han skall inför alla englar och alla utvalda upptagas och hedras af Gud, den himmelske Fadren. Den som här i tiden försakät sina egna fördelar, sin ära och bekvämlighet, den som innerst släppt sig sjelf, hänlemnat sig med allt hvad han eger, kropp och själ och alla deras krafter och förmögenheter, och stält alltsammans till Jesu förfogande, han skall få allt igen med tusenfaldig ränta och i oändlig förkofran. Jesu tjenare hafva kanske här i lifvet haft många tunga, dystra stunder, de hafva under tanken på människornas och hela meniskoverldens förfärliga andenöd försmäktande af ångest genomvakat många svåra nätter, de hafva kanske varit i farlighet och djupt bekymmer, i trångmål och betryck, i kamp och i dödsqval för det kära, högtlofvade namnets skull. I dödsstunden och i den saliga uppståndelsen för dem Guds egen Son till sin himmelske Faders möte: de välkomnas och beledsagas af odödliga, heliga och saliga ljusvarelser.

Den man, vid hvars bår vi här stå, han, vår gemensamme, käre vän, Peter Fjellstedt, var i sanning en bekännare af äkta apostoliskt skaplynne. Det är djupt smärtande att sakna mannen med det varma, kristliga hjertat, som var så fullt af broderlig kärlek och innerligt deltagande, men det är uppfriskande och trosstärkande att betrakta, att endast kasta en allvarlig blick på detta tilländagångna lif. Det begynte i

armodets sköte, och det ändade, såsom vi tro, i den härliges och allena rikes gudafamn. Det begynte i ringhetens skugga, det uppgick i härlighetens ljus. Detta lif är ett nytt bevis på Herrans underbara ledning af människors barn. Det var ej blott vanlig medellöshet, utan den yttersta, bittraste nöd, som stämplar begynnelsen af Fjellstedts tillvaro här på jorden. För att rätt förstå honom, är det godt att fasthålla detta viktiga drag. Det gagnar oss att besinna, huru hungrig var en hemmastadd gäst i hans föräldrars hydda. Men det fanns ock derinne andra makter: den ena var outsäglig ömhet från föräldrarnes sida; den andra var en stormakt, som heter fruktan för Gud, tanke på Gud, bön till Gud. Kristendom i den egentliga meningen var der icke. Ljuset från Betlehemsnejden, ljuset från förklaringsberget och från Golgatha hade icke inträngt i deras hjertan. De heliga skrifterna egde man icke. Guds uppenbarelse i nåd och sanning kände man icke. Jesus var för dem i djupaste grunden främmande. Men hvilken moderskärlek, hvilken faderskärlek! I sin enfald suckade och bådö de för sin vettgirige älskling. Den lille gossen, omgifven af både okunnighet och armod, hade från början ett osägligt begär. Han längtade efter ljus, insigt, kunskap, vetande. I närheten fanns då ingen skola. Än vid åkerbruksvärfven, än vid snickarbänken, än på heden med fåren tänkte han på boken, på boken. Gud öppnar underbart den spådes väg. Han löser honom

ej genast från den tryckande yttre nöden, men skänker honom mer och mer tillfällen att idka studier. Man vet knappt hur: denne gosse undervisar sig sjelf. Steg för steg föres han, såsom det synes, mest af sin egendomliga vettgirighet och åtrå efter kunskap till böckernas bok. Men i de första ungdomsåren har han, oakadt alla sina goda uppsåt och föresatser, icke erfarit kristendomens kraft på hjertat. Han var en samvetsgrann och flitig, ej en i tron lefvande yngling. Men Gud hade hört den till honom för sonen bedjande, tidigt hädankallade moderns, från brinnande ömhet utgående suckar och rop. Gud såg i stor nåd till den kämpande ynglingen: *han låter de redliga väl gå*. Ynglingen ser sig vara främmande för Gud, han ser sitt outhärdliga afstånd från fadersboningen. Han ser sitt förderf, sin förkastlighet och han förskräckes. Men genom den ihärdiga, skarpt ansträngda, allt så väl i gamla som i nya testamentet grundligt och på egen hand omfattande bibelläsningen, ser han å andra sidan den gudomliga frälsningsplanen klar, fullständig och sammanhängande, mer och mer framträda för sina blickar. Han drages och lockas af en obeskriflig drift in i denna krets af underbara, hänförande hemligheter. Man kan förstå, huru alla de stora evighetssanningarne skulle göra det väldigaste intryck på den liflige ynglingen, som, genom sin egendomliga ställning från barndomen och ungdomen, nästan utan förmedling af andra, kom i en omedelbar

beröring med Guds sanning i ordet. Men då ljuset hade uppgått, tog det också med ens hans hjerta i full besittning. Han trodde på Guds och Mariæ Son såsom alla människors, enkannerligen hans egen Fräl-sare. Han trodde och blef glad. Natten var fram-faren, dagen var kommen.

Han var nu född ifrån ofvan af sanningens oförgängliga säd. Nu behöfde han icke anställa nå-got tveksamt och brydsamt val af lefnadsbana. På hvilket kall kunde han väl tänka om ej på det kallet att få förkunna hans dygd, som kallat honom från mörkret till sitt underbara ljus! Han, som ej längesedan, hungrig och törstig, än mer i sin själs djup hungrande och törstande efter ljus och rättfär-dighet och lif, vallat fåren i andras tjänst, han läng-tade nu efter andliga får att leda till de ängar och källor, hvilka i ordet upplätit sig för hans rörlige ande. Men samtidigt med denna starka inre kallelse till embetet uppvaknar i hans innersta den lefvande tanken på de många återlösta bröder, som ännu, så många sekler efter Guds Sons uppenbarelse i världen, kristenheten till allra största blygd, sitta i mörker och dödens skugga. Vi, tänker han, hafva dock Guds härliga ord midt ibland oss, de äro utan. Vi hafva de mest glänsande nådeskatter, de försmäkta. För oss uppdukas jemt och ständigt de kostligaste rätter, de förgås i elände. Han prestvigas, han skyndar ut, först till det land, hvarifrån missionen redan då ut-

breder sig med en förut sedan apostlarnes dagar aldrig spord nitälskan: England. Såväl i London som i Basel bereder han sig under största flit till de tilltänkta missionsvärfven. Han egnar sig nu i synnerhet åt studiet af de lefvande orientaliska språken. Främst blir Ostindien fältet för hans arbete.

I Ostindien tedde sig vid denna tid hedendomen ännu i dess fasligaste skepnad. De grymmaste bruk och seder, som länge i detta land varit herskande, hade, då Fjellstedt för femtio år sedan dit anlände, ännu icke genom engelsk lag blifvit förbjudna. Tvertom, de skonades, de nästan beskyddades af en regering, som blindt följde egennyttans ingifvelser. Så fick den finkänslige unge mannen vid första stegen på sin bana skönja hvarthän menskligheten föres, då hon länge fått gå sina egna vägar, utan Gud och utan ljuset från hans Ord. Dessa första erfarenheter hade ofelbart på honom den verkan, att de i högsta grad skärpte och fördjupade hans medlidande med hela den ofantliga människoskara, som ännu famlar i det djupaste mörker. Den tjugusex-åriga kom och såg och — ryste. Men den provins af det Indiska riket, till hvilket han var beordrad, Tinevelli, hade redan någon tid varit ett fält för utmärkta missionärers, bland dem Preussaren Rhenii, arbete. Derigenom fick han äfven tidigt anledningar att fröjdas öfver den korsfästes oförminskade förmåga att rycka bränder ur elden. Sjelf arbetade han dels såsom förkunnare på Tamuliska språket af nådens ord dels såsom de ungas lärare

och bildare af infödda kateketer. Detta hans första missionsfält var ock ett bland de tacksammaste: derom vittna de omfattande andliga väckelser, som vid denna tid egde rum i Tinevelli. Men efter fyra års verksamhet på detta område måste han, i anseende till det heta klimatet, som häftigt tärde på hans eget och hans unga familjs lif, besluta sig för att återvända till Europa. Beslutet verkställdes, men icke utan stor sorg och saknad. Hans egna ord härom, 15 år senare, äro betecknande: "Jag hade heldre velat begravas i detta land, der jag, oaktadt många lidanden, haft mina skönaste och lyckligaste stunder."

Fjellstedt sändes nu af Engelska kyrkans missionsällskap till Turkiet. Äfven här utvecklade han samma rastlösa arbetsamhet. Öfverallt der han här vistades, i Smyrna, Magnesia och Constantinopel, sökte han med bibelspridning, undervisning, samtal och predikan verka för sitt höga syfte. Han författade läroböcker på Turkiska, han öfversatte på detta språk den Engelska kyrkans liturgi, han öfversåg och beriktigade den Turkiska öfversättning af de heliga skrifterna, som nu omtrycktes på Malta. Men hans egentliga missionsifver rönste dock i Turkiet vida mindre uppmuntran än i Ostindien i följd af de fjettrar, som vid denna sorgliga tid lågo pressande på det olyckliga riket och hindrade alla rörelser mot ett bättre. Stadgan af dödsstraff för en muhamedan, som öfvergick till kristendomen, stod då ännu qvar i sin skärpa

och verkställes så väl i det Europeiska som i det Asiatiska Turkiet. De skolor, som af missionärerna inrättades bland Grekerna och Armenierna, förstördes genom de grekiska presternas fanatism, och bland Turkarne vågade slutligen knappt någon samtala med evangeliü förkunnare, under det dock ett begär efter kristlig kunskap här och hvar förspordes. Under sådana omständigheter visade det sig för honom mer och mer nödvändigt att lemna stationen i Smyrna och återvända till England.

Icke dess mindre var det, med afseende på Fjellstedts lefnadsuppgift, af stor betydelse, att det gafs honom tillfälle att blicka in äfven i den muhamedanska världen. Han fick nu personligen lära känna det himmelskriande förfallet i de länder, der, inom de sju Asiens församlingar, en ren kristendom en gång hade blomstrat. Bekantskapen med dessa trakter af jorden, så rika både för minnet och hoppet, huru skulle den ej egga hans förväntan med hänsyn till en framtid, som ej torde vara så aflägsen! Huru måste han ej under denna tid hafva fått allt större visshet derom, att lögnprofetens fana snart skall gifva rum åt den sanne profetens, den evige konungens! Och hvilka tankar skulle ej de tilldragelser, som sedan timat i öster, uppväcka inom denna varma hug, som alltid hyste blott en åtrå: det strålande himlaljusets seger, och blott en lidelse: Guds rikets tillkommelse till jorden. Huru skulle han ej längta derefter, att salighetens sol

snart måtte uppgå öfver de länder, som en gång genljudit af de heligaste Guds tjenares fröjdebudskap!

Återkommen till Europa verkade han till välsignelse såsom predikant så väl i England som i flere delar af kontinenten. Men efter allt detta mångfaldiga, rastlösa sträfvande i Herrans tjänst drages han af sin starka kärlek till fosterbygden tillbaka till Sverige. Han var nu ett genom sin rika erfarenhet, genom sina i mångartad apostolisk verksamhet uppöfvade och stärkta krafter, till viss grad fulländadt Herrans redskap. Stora svårigheter mötte i förstondet den fattige missionären. Men huru skulle han väl ett ögonblick kunna misstro den store Herre, som i hungersnöd i barndomen och ungdomen, i faror på hafvet, i faror på vägarne, i faror i städerna, hitintills så underbart hulptit honom? Allestädes var den himmelske Vännen honom till mötes, om ock här och hvar tron sattes på prof. Han lärde sig snart så uppfatta sitt lifsproblem i hembygden, att han skulle vinnlägga sig om att med Guds bistånd vara en fosterlandets missionshärold. I detta lifsproblem gömdes två hufvuduppgifter. Den ena var den att lifvande, befruktande och välsignande, ödmjukt och sjelfförsakande inverka på den älskade hemkyrkan. Den andra var att med friskt mod inför Sveriges församlingar lyfta hednamissionens baner. Båda dessa härliga syften fullföljde han dels såsom resepredikant, dels såsom andlig skriftställare.

I denna riktning arbetade han här hemma under nära fyra årtionden. För församlingslifvets lyftning och för missionsintressets utbredning har, under denna i vår kyrkas historia så innehållsrika tid, Fjellstedt obestriddligen en stor betydelse. I början motsagd, har han mer och mer blifvit erkänd såsom en verklig utkorad Guds tjenare. Men allt hvad han talade, skref, verkade, hela hans väsende, umgängelse och lif löper tillsamman till ett: *han bekände sin själs Frälsare*. Allt hemtade sitt innehåll från denne Jesus, som under dunkla timmar i ungdomsåldern plötsligen bröt fram för hans själ, såsom morgonsoolen bryter sig väg genom de tjocka molnen. Han var ock A och O i hans föredrag och i hans skrifter. Jesus Christus, skrifternas kärna och stjerna, blef allt mer den kraft, som bemäktigade sig hans hjerta.

Och hvad var naturligare än att allt, hvad han genomlevvat och lyckligt genomkämpat, skulle göra sitt till att denna bekännelse bland hans kära landsmän blef lefvande, trosfrisk och bergfast? Hvad var naturligare än att hans hjerta skulle slå för alla de kära svenska åhörare af alla stånd och vilkor, som ofta dagligen trängdes omkring honom? Christi kärlek, som är starkare än döden, tvingade ju honom, människornas frälsning var ju hans högsta och enda begär i detta lifvet. Skall jag dock våga säga, att hans af helgad vänlighet brinnande blick med en viss

förkärlek drogs till de nödstälda, de olyckliga, de vilsekomna, i likhet med honom, som kom just särskildt för att uppsöka det hundrade fåret, för att uppsöka och frälsa det som var förtappadt? Förbarmandet var hufvuddraget i hans bekännarekarakter. Allt hvad nöd heter, men i synnerhet den andliga nöden, hemma och ute, drog hans själ till sig. Just derigenom blef han ett så välsignadt medel i Guds hand att rädda tusenden från förderf och undergång. Och så grannlaga, finkänslig och i djupgående mening human han var, och så hemmastadd äfven i de mest bildade kretsar, och så storslagen han i sanning var i sin brinnande åtrå att med sina tankar och sin begrundning omsluta och omfamna hela världen, så var han dock deri trogen sina blyga anor, att han åter och åter drogs till folket, till de arbetande och till de tjänande, till allmogen på landet och till de ringa i gränderna, till dem, som hvar som helst i yttre mening bära dagens tunga och hetta. O huru väl han ville just dem, huru han nitälskade, ansträngde sig och ifrade, i synnerhet i sin predikan, för att just i deras boningar Jesus Christus skulle blifva uppenbar till frid och trefnad och ordning och renhet och till Guds outsägligt lycksaliga lof! Då han stod der bland den rikt församlade, ifrigt lyssnande menigheten, föreföll det ej sällan, som om han gerna velat offra sitt lif ögonblickligen och på stället, om endast de menniskor, som omringade honom, ville, hvar

för sig, anamma det ord, som kunde förvandla deras ringa hem på jorden till en himmelens förgård.

Med hvilket beslutsamt allvar han tänkte på ungdomen, i synnerhet på *de* unga, som skola blifva Guds budbärare på bergen och inom kort taga upp våra fallna stafvar, det veta vi alla. Här har Gud äfven låtit ett ljusets fäste resa sig, som bär hans anspråkslösa namn på sitt äne. Han hann uttala invigningens ord öfver denna inrättning; han hann välsigna dess lärare och lärjungar. Den sjuttioåttåårige fick offentligen, om ock nu med stapplande tunga och bruten stämma, nedkalla stor nåd öfver alla, som gynnade och främjade denna med hänsyn till sitt syftemål så högviktiga och behjertansvärda plantering. Det blef honom förunnadt att fullgöra denna handling icke många dagar innan den morgonen randades, då hans ande fick sträcka sin flygt till de efterlängttade kul-larne, till de ljusa höjderna, till de doftande myrrh-bergen.

Detta dyrbara lif, som nu ligger afslutadt fram-för oss, närmar sig till att vara en enda samman-hängande bekännelse af den korsfäste och härliggjorde. Han har med allra största eftertryck hänvisat alla sina millioner åhörare till Lammet, som bär all verdens synder. Han har framställt honom såsom det eviga urljuset. Han har med brinnande nitälskan och outtröttlig flit vittnat om hans gudomsära, han har bekänt honom såsom den der egde den öfver-

svinneliga makten att fullkomligt, allsvåldigt upprätta och saliggöra arma syndare. Han har för otaliga, hedningar, muhamedaner, judar, europeer, och i synnerhet svenskar skildrat, tecknat och afmålat den oförliknelige Jesus, honom, hvilken förmår föra hvem som helst, vore han än den längst bortkomne, till Gud, till Gud redan här i tiden och sedan till Guds eviga åskådning i den stora härligheten. Han har bekänt honom såsom en verklig Försonare, såsom en sådan, hvilken genom sitt dödslidande erlagt lösepenningen för våra synder och blidkat Guds helighets förnärmade majestät och krossat våra själsfienders makt att förföra och beherska och förderfva oss. Han har med hjertat i helig brand tecknat honom såsom en mästare till att hjälpa alla dem, som vända sig allvarligt och ihärdigt till honom. Han har framställt honom såsom nådens brunn men tillika såsom den ovilkorliga, växande helgelsens friska, härliga källa. Han har framställt honom, icke såsom en storhet, försvunnen i ett ändlöst fjerran och endast ett föremål för mensklighetens tacksamma hugkomst, utan såsom en lifsefvande, härliggjord, allsmäktig och närvarande Frälsare, som alla dagar och på alla punkter af den återlösta jordkretsen kan göra stora under och tecken genom människors räddande, pånyttfödande, helgande och saliggörande.

Han hade ifrigt utforskat så väl de äldre och de nyare profetiorna, som äfven den närvarande ti-

dens tecken; och frukten af dessa hans långvariga forskningar var en lefvande och utbildad öfvertygelse derom, att den himmelske konungens återkomst till sin församling icke är aflägsen. Hans blickar trängde djupt och han såg, huru ondskans makter, nästan i alla länder, samla sin kraft för att utföra en hård strid, ett krig på lif och död emot det heliga rike, som stammar ofvanifrån. Han såg, att pröfningar och anfäktningar af allvarsammaste beskaffenhet förestå Jesu sanne bekännare. Men just när det för dem mörknar som svårast, skall Herren af himmelen, i ett underbart majestät, framglänsa för jordens slägter. Denna den förhärligade Jesu Christi uppenbarelse skall medföra de allra största verkningar både inom den för våra sinnen ännu tillslutna verlden och inom den synliga skapelsens gränser. Guds och hans Smordes fiender skola gå sitt sjelfförvållade förderf till mötes. En stor skara af de afsomnade, i synnerhet de för bekännelsen af Herren Jesus aflifvade och äfven många då lefvande rättfärdige, skola i skyn uppräckas mot den härlige för att evigt vara med honom. Judarne skola i brinnande bättring och tro se upp till honom, hvilken de en gång genomborrade. Nåds och böns anda skall utgjuta sig öfver det sin himmelske Messias nu hyllande Israel, hvarifrån strida nådeströmmar skola utgrena sig öfver jordkretsen. Öfver allt på jorden skola de största förvandlingar till ett bättre så väl i

inre som yttre hänseende ega rum. *Öknen och öde-
marken skall lustig varda och vildmarken skall gläd-
jas och blomstra såsom en lilja.* Fientligheten fol-
ken och kyrkorna emellan skall då få sin efterläng-
tade bane, och Herrans kunskap skall betäcka jorden
såsom böljorna hafvets botten. *Det skall blifva ett
fårabus och en herde,* och Guds och Herrans Jesu
Christi lycksaliga lof skall uppstiga från alla delar
af den med de härligaste hemsökelse från ofvan o-
utsägligt välsignade jorden. Han trodde med stor
värmé, att en sådan Jesu tillkommelse i kraft och
nåd står för dörren, sedan först den stora siktningens
tid lupit till ända. Denna öfvertygelse, hvilken han
särskildt under de senaste åren med ungdomlig hän-
förelse, helst i enskilda kretsar, berörde och utveck-
lade, gaf åt hans vittnesbörd om Jesu person och
återlösningsverk en ytterligare eld. Denna hans djupt
rotade förväntan af stora tider för Guds kyrka på
jorden gjorde, att hans fröjd vid tanken på Zions
gränslöst härlige konung, Jesus Christus, blef så myc-
ket djupare, kraftigare och högstämde. Vid an-
blicken af allt elände, som ännu råder i verlden, öste
han den ljufvaste tröst ur profetians friska, heliga
flöden.

Fjellstedts innersta böjelse stod i vida högre grad
än de, som icke närmare kände honom, förestält sig,
åt undersökningen, tankeansträngningen och forsknig-
gen. Hans barndoms karakteristiska begär efter in-

sigt förnekade sig icke utan tillväxte med åren. Begrundningen af de högsta ämnena för menskligt vetande kunde lätt hafva helt och hållet åt sig eröfrat denne efter ljusets strimmor oafslåligt spejande, efter upptäckter på andens ocean immerfort traktande ande, men han unnade sig sällan någon sammanhängande litterär rast. Dragningen till den personliga bekännelsen upphörde aldrig att alldeles beherska honom. Antingen han var försjunken i sitt bokliga ransakande eller fördjupad i beskådning af evighetsföremålen eller ock, då och då, i större eller mindre plågor bunden vid sjuksängen: kom någon kallelse till honom att predika, då släppte han genast alla andra tankar. Intet kunde då tillbakahålla honom. Frisk eller sjuk, lika godt. Om lif och helsa äfventyrades, betydde intet. Han skulle upp, han skulle ut, kosta hvad det ville, för att i den stora församlingen bekänna den korsfäste och åter och åter upphöja och beskrifva och berömma den härlige. Det blef hans element. Såsom fogeln måste ila upp i den fria, blå rymden, så måste han, alla hinder till trots, svinga sig på lediga vingar upp och ut i det hänryckande, dock väl betänkta, starka Jesusvittnesbördets fria rymder.

Det allra förnämsta grunddraget i Fjellstedts kristliga karakter var likväl, utan tvifvel, detta: han var en bödens man. Hvar han uppträdde, offentligen eller enskildt, gaf han gerna sin brinnande längtan ef-

ter Gud och efter himmelska gåfvor för sin egen och för andras räkning luft i sådana böner, att man kände, huru de utgingo från en själ, som lefde i det närmaste umgänge med sin Gud och Frälsare. Och just i det fördolda var han för visso en bedjare såsom få. Ofta låg han natten i ända, ropande till sin Fader i himmelen i de ödmjukaste och allvarligaste ordalag. Huru kraftig hans predikan merendels var, har dock sannolikt hans bön i Jesu namn varit det medel, hvarigenom han neddragit den största välsignelsen. Och i synnerhet med afseende på detta viktiga drag hos vår käre bortgångne må det väl heta till hvar och en sann Guds rikes vän ibland oss: *Gack och gör du sammaledes!*

Fjellstedt var en vår kyrkas tacksamt hängifne son, som icke blott af djup öfvertygelse gjorde hennes fulltoniga och härligt rikhaltiga uppfattning af den Gudomliga uppenbarelsens sanningar till sin egen, så att han också ifrigt förfäktade denna uppfattning, utan äfven med innerlig vördnad slöt sig till hennes vedertagna former. Äfven hennes ordning var för honom dyrbar och kär. Aldrig ville han truga sig fram, aldrig gick han emot eller förbi den laglige församlingsherdens person och önskan. Hans väg var fridens väg. Hans segrar voro den ödmjuka, saktmodiga kärlekens. Han tänkte ej stort om sig sjelf: nåden i Christo höll honom nere, djupt nere i dalen. Deraf kom ock, att han aldrig bildade

något parti. Ingen af våra beryktade lärare har varit mer älskad af folket, men all afgudisk tillgifvenhet likasom all sektanda höll han långt ifrån sig. Just derigenom är denna personlighet så föredömlig för en tid, full af förderflig söndringslusta. Han stötte allt ifrån sig, som hette folkgunst, verldsgunst och människodyrkan. Verldslig lycka, verldslig ärebetygelse och verldslig njutning kommo honom icke vid. Fjerran var dock från honom det slags verldsförakt, som inkräktar på den barnsliga tacksamheten mot Gud och hindrar människan att innerligen fröjdas öfver de dagliga gåfvorna och öfver den store Gifvarens outtömliga människokärlek. Men lättfotad gick han på jorden: äfven i sitt eget land bodde och tedde han sig såsom en resande, en gäst, en främling: han färdades städse till det sanna fäderneslandet, till det eviga hemmet. Han *väntade efter en stad, hvars byggmästare och skapare är Gud*. En sådan mans vittnesbörd bär himmelska välsignelser i sin ljusa blomkalk, en sådan man talar, liksom den fromme Abel, ändock han död är.

Hans sista ord inför sin skolas lärjungar vid den nu tilländagångna julhögtidens början var Jesu utsago om sig sjelf: *Jag är världens ljus, den mig följers skall icke vandra i mörkret, utan han skall hafva lifsens ljus*. Detta var slutordet i Fjellstedts mera offentliga Jesus-bekännelse. Kort derefter, midt under högtiden fördes han, efter några dagars med nåd

och frid, bön och lof genomväfdt lidande, hem till sin älskade mästare. Och denne har redan gifvit honom förstlingen af sin härliga nådelön; han har redan bekänt honom för sin Fader och han skall än ytterligare bekänna, fröjda och hedra sin bekännare.

Så far i frid, du fridens man
 Farväl, du trogne Jonathan!
 Gack i din Herres glädje in
 Och lönen för din möda finn!

Om aftonen är sorg och gråt,
 Då vänner skola skiljas åt,
 Men Gud en bättre morgon ger,
 Då ingen gråt skall vara mer.

I den afsomnade Gudstjenarens anförvandter: son, döttrar, svärsöner och barnabarn, I älskade, för hvilkas eviga välfärd han dagligen anropat all nåds och hugsvalelses Gud, och I, medlemmar af Upsala församling, inför hvilka han ofta så kraftigt burit vittne om Jesu Christi frälsarehärlighet, och I, alle, alle, hvarhelst I byggen, för hvilkas frälsning han kämpat och brottats med Israëls Gud, och I, hans närmaste unga kära åhörare och lärjungar! — O, låtom oss samfäldt i en lefvande tro anamma Honom, *som oss af Gud är gjord till visdom, rättfärdighet, helgelse och förlossning*, och sedan, allt härefter, i hela vår vandel, med ord och gerning, i lust och nöd, i lif och död bekänna och prisa hans heliga namn!

O Gud, låt dina heligas exempel stå för våra ögon, att vi måtte kraftigt dragas till din Son och genom honom snarligen hamna i din eviga härlighet! Välsigna ditt Zion, omgjorda dina härolder med sanningens segerkraft, sänd lefvande arbetare i din myckna säd, styrk och upplyft arbetet bland hedningarne, att ditt stora namn, enligt din församlings brinnande åstundan, begäran och längtan, måtte varda lofsjunget öfver alla verdens länder, stränder och öar, hvilka tråna, sucka och ropa efter din salighet! Vid denna bår, högt älskade Herre Jesus, lefvande Guds Son, himlarnes och jordens Furste, hör vår bön! Dröj ej, kom snart! Anden och bruden säga: kom! ja, kom Herre Jesu! Amen.
